

Holbay László legújabb kötetében egy csokornyi, szívet-lelket melengető és gyönyörködtető szerelmes verssel ajándékozza meg az olvasót. A költő, akárcsak azon nagy elődei, akik a hagyományörző lírát művelték, mindenekelőtt természeti képekből építkeznek, ugyanakkor metafizikai síkon is kifejezően jeleníti meg a szerelmi érzést.

Dr. Batári Gyula

„Mint az aranyozott kelyhet,
boldog kezem fel-fel emelget
ajkaimhoz,
ízlelni benned az égi misebort...”

Accordia Kiadó

590 Ft

Holbay László - Margaréta

BENEDEK VIRÁG RAJZAIVAL

Holbay László Margaréta

SZERELMES VERSEK

*Benedek Virág
rajzaival*

Holbay László
Margaréta

Accordia Kiadó
Budapest, 1999

ISBN 963 85946 4 0

© Holbay László, 1999

Illusztrációk © Benedek Virág

Accordia Kiadó
1062 Budapest, Lehel út 3/b.

Felelős kiadó ifj. dr. Gerencsér Ferenc
Felelős szerkesztő dr. Batári Gyula
Tipográfia: Accordia Bt. – Ligetfalvi Zsolt György
Készült a szekszárdi Séd nyomdában
Felelős vezető Dránovits István ügyvezető igazgató

*Virágszálam, hű kedvesem,
álmaimban tündérlesen
megláttalak hóbokréta
ruhácskádban – Margaréta.*

Viráglényed, ha felajzott, hogy készítsék rólad rajzot?

Fehérküllős sugárkerék?

Csak a szíve – szirma nem ég.

Szíve dombja – Nap korongja
sugarait egybefonja.

Nem szúr szára, szívós szálfa.

Ejtőernyő égből szállva?

Szirmainak légcsavarja

felhőt fűrná – ha akarja,
merev marad, mozgást gátol,
mégis forog – önmagától.

Szelid szirmú fehér hűség,
zöldes szürke egyszerűség.

Nem illatoz, nem ad mézet:

Ősnyugalom, bölcs Természet!

(Ő a zene a beszédben,
mentőkerék a veszélyben,
ragyog szürkén, észrevétlen,
mosolyog a tétlen szélben...)

Egy angyalokat ábrázoló karácsonyi képeslapra

Nincs nyelvük az angyaloknak,
ők zenélnék...
Ajuk sincs, csak szívük van,
roppant nagy, kitárt...
Képzeld el egy végtelen gitárt!
Zenélnék, ha beszélnek
- e beszédet ugye megérted,
sweetheart?

(...)

Ne tiltakozz,

ha átölelek

- „Ráncos vagyok, jaj, ne nézz rám.”

Te drága, Botticelli-álmú

legtisztább madonnám,

úgy bámulok rád

tágranyilt szemekkel

mint rémálmából riadt gyermek,

ha jó

mosolyával a megváltó

Reggel.

(...)

Sakkozz a táblán orvosokkal,
körülbástyázhat számtalan patika,
 ha jó a Romlás,
...a végső, a bajok legnagyobbika...
Recept nincsen! ...Se gyökér vagy nyomelem!
Megsúgom, bár tudod – van rá gyógyszerem!
Szív és észből szótt Varázsló
 – hol beteg órák rugóján dobog,
 hol toronyfelhők lángjával lobog
– a sír árján is túlparázsló
 egyszerűen tiszta örök Szerelem!

(...)

Gondolataimban
 fészket rakott lelked,
nem felesel, mint a gólya,
 nem kelepelget.
Ha elcsatangolnak,
 felettük, mint a sas vigyázol,
egybetartod őket, mint fészek a pihével,
 s melegével a jászol.
Ha felröppennél – talán körülnézel:
vajon az öröm máshol hogyan mézél?
–, imával hívnálak, összetett kézzel.
Ki minduntalan a haláltól
 visszapereget,
s bennem rendet teremt,
 az a lelked.

(...)

Előtted

*senki se és semmi se volt.
Mint aranyozott kelyhet,
boldog kezem fel-fel emelget
ajkaimhoz,
ízlelni benned az égi misebort,
én,
frissen szentelt pap, az áldozó,
áhítatában felrémlik a mit se változó,
de szertefoszló Éden,
(minden kámforra vált perce örökké éget)
ízlelgetem benned az égi misebort,
így csókolgatlak téged
gyöngéden.*

Rohannék hozzád

Mint hosszú, zegzugos udvaron át
lelkendező, kipirult unokád...

(Fokföldről futnék
– felforrt agyú nomád –
tűző naptól vakon,
rohannék keresztül
a sivatagon,
hol a mélyben Adria
azúrja ring,
leszakad rólam
a lobogó ing)

... a kiskaput átugorva,
mit őriz két mogorva cerberusz,
arcomon az izgalom pírja,
hadonászó kezem papírra
súgja, mert hangom nincs,
szemem tágra nyíltan:
– Mama, nézd, verset írtam!

Ajánló sorok Shakespeare szonettjei elé

A Múzsza,

ki e világhíres angolt
ily örökbecsű
énekekre hangolt,
nem tudjuk, ki volt,
személye kétes.
Homályos, akár a jósnők
asztalán a gömb.
De sehol, semmiben
nem lehetett különb
náladnál, édes.

Becézgető helyett

Búzavirág

Az árok szegélyén,
hol véget ér a búza,
sok kis pamacs-virág
- ártatlan medúza -
kékül kandikálva,
mint tüskés gyomok túsza,
kékebb, mint kedvesem
búzavirág blúza,
ez a legszebb rózsák
halmát koszorúzza,
mely szemem mágnesként
oda-oda húzza...

Simogató

Illatod bársonyos takarója
alatt megtorpan ujjam: ez a borda!
S nyugtalan útját tovább rója,
újrakezdi ismét, ha átugorta.
Pihétlen bőröd virággal teli,
pici száj, kehely minden pórusod,
mély kút, melyből felsóhajt az atom:
„Folytasd csak, örökké... Így akarom!”
Szíved akarja, parázsló húsod?
Szám néma, mert ajkad lepecsételi,
marad az ujj: fut, kúszik, simogat
árkot a gerincen... párnás dombokat.
Mint lelked sörényét, úgy simogatom.
Izgató a hajad, szememet veri,
homlokom lágy gonddal fésülgeti át.
„Még, egyre még!” Fuldokolva esded.
Ujjam begye úgy olvassa tested,
mint fényre vágó vakok a Bibliát.

Messze vagy – hozzád az emlék elvezet.
Messze vagy – rád emlékezni élvezet.
Minden végleg elveszett? Nem lehet.
Kiszáradunk! Ha agyam meghibban,
tovább élsz te – itt, az ujjaimban.

(...)

Úgy tartozik egybe testünk,
mint

a kulcs meg a zár,
arab árust s lármás vevőt
összezsongó bazár,
a gátak végtelen partja közt
a sodró lomha ár,
két, fuldokló könyörgésben
imára kulcsolt kéz,
mély kút s alján csillogó víz,
mely vágyón egekbe néz,
virágillat és nektár,
mit egybetart a méz.

(...)

Orvosom vagy és az orvosságom.
Ütőerem, mely szívembe vezeti a vért.
Időtlen tenger – s kanállal kimért.
Lélegzetemben az oxigén.
Nyelvem nélküled
csak dadog,
s ha magamra hagysz,
megfulladok.

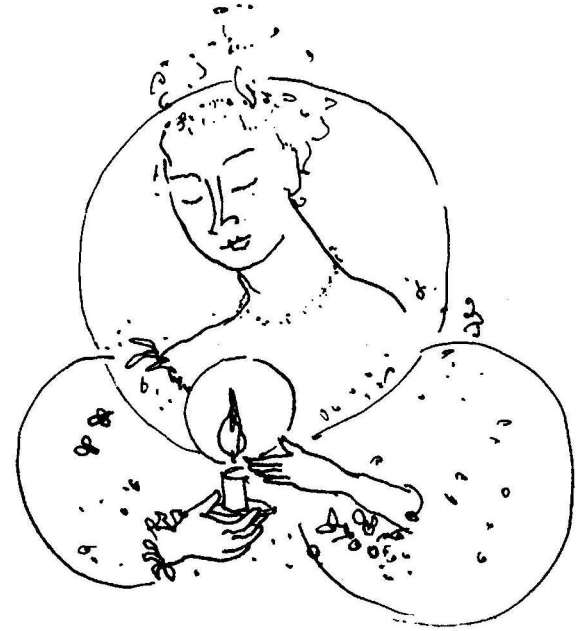

Részlet a Megőszült éjszakák c. regényből

Tiéd az életem,
 ha akarsz – vedd el!
Hogy szerethesselek
 a reményt ne vedd el.
Birkózik bennem a kétség,
 egy angyal hangja – egy rekedttel.
Ha kiver a hideg láz, ha fázom,
 betakarózom a neveddel.
Álmatlan éj után,
 ha ébren ér a reggel,
feltöltöd a szívem
 titkon új meleggel,
szemem, mint táncoló párok,
 összebújna a szemeddel,
ujjam, ha ujjadhoz érne,
 ne menekülj a kezveddel.
A reményt, hogy szerethesselek,
 a reményt ne vedd el!
S ha beborít az Éj,
 imádkozom a neveddel.

Kanóc

Menekülök, át a téren. Mitől? Mihez?
Értelmét veszti a kérdés: aztán mi lesz?
Lopva lopakodnék... Tested élembe áll.
Bőröd fehér, csillog, mint hófödte határ.
Tüzes hó nincsen, ha éget, mi lehet az?
Égésre ítélt, de még szunnyadó viasz.
A hóból virít a szád: pici számóca.
Viasz mécsesednek bár lennék kanóca!
Lángodban táncolnék, izgágán dohogva,
lángunk egymásban s egymásért lobogna.
Felettünk az alkony közömbösen süket,
csillagok se hallják saját hörgésüket.
Bóbiskoló tűzben – erre egész lényed ráment,
lenn a mécses alján – fölénk kúszó ködbe –
s szénné üszkösödve
lobbannék rád Áment!

Levél karácsonyra

Szerelmem!

Karácsony közeleg.

Hosszú, ködös, kietlen az út, mely november-december sivárságán át elvezet a mélybe, a legmélyebb pontig, de ha túljutsz rajta, jön a karácsony, a felemelkedés, ennek a Nap járása a tanúja.

Elszakadni a ködtől, a gonosztól, a bizonytalanságtól, közelebb jutni araszolva a biztos fény felé.

Tiszta szívvel köszöntöm az ünnepet, boldog és megelégedett vagyok. Ebben a nyugtalan, feszültséggel vibráló magányomban Te állasz majd asztalom közepén, mint jóságos Fenyő – tártkarú.

Misétmondó ágaid átölelnek, tűleveleid – mint százezer tűje a nyelvnek – bársonyosak, halványan pislogó gyertyáidat a csöndben a szerelem örök viasza táplálja.

Míg a zenék zenéjét hallgatom, s karom át nem ölelhet, csodálni foglak, s még inkább szerelmed.

Diana

(Róla még egyszer, de nem utoljára)

Százezrek közül oly kevés,
ki nő léteére nem futna a trón után,
s fejét a korona elől elhajtaná.
Mások két kézzel szórják magukra a ragyogást.
Ő lehajtott fejű ibolya volt,
halványkék árvácska bársonyába öltözötten,
bájos, mint annyi fiatal, szerelmes asszony.
Mindenki imádta őt.
Futott, menekült a fenyegető korona elől,
nem fecsegte világgá:
titokban korona szeretett volna lenni,
egy icipici korona egy imádott férfi fején.

(Fájlalnám,
ha nem lehetnél koronás csillagom,
Dianám.)

Kétség

A legszebb almában is
ott ficáncol a féreg,
bódító szírom tövén
ott is lapulhat méreg.
A kétség mély gyökerű
tövis, százélű gyilok,
karcolva szúr, megsebez
váratlan, ha nincs is ok.
Elhal, megdermed a vágy,
a szó – nincsen rá vigasz.
A csók, a szív, az érzélem
örök? Nem lehet igaz.
Ér megpattan. Gát szakad,
támad az ár, nagyobbúl:
százezer rossz közül
a kétség a legnagyobb úr.
Szemed, arcod mosolya,
mely sok dalra fakasztott,
dérlepte-tarolta rét,
vértelen, mint akasztott
emberé, fénye kihunyt.
Fanyar az ajkad torzsa,

csók rajta őszi eső,
csak jégbe darált morzsa.
Hogy égetem, hogy hevültem,
s vele mit sem értem el
- egy érted égő vulkán
jeges csókod érdemel?
Rendbe rakott fakockák
romja ez a világ itt!
A felszín alatt halott,
ha a hit nem világít.
Fényszórós, színes város,
belül mégis fénytelen.
Ha te is égni akarsz,
így hinni vagy kénytelen.
Súgom, sírom, perelem:
nincs hit nélkül szerelem!

Ötven év múltán

Művész is elaggott, már ki szobrod véste,
álmaiban fogant arcot – az igazít;
tör, kapar, farag, simít, egyre igazít,
s gyengülő szeme csak torzít, ront már – és Te?

Álldogálsz árnyékban fenn egy pillér ormán,
véső harap s kalapács záporozva üt,
míg hántani igyekszik rólad a derűt,
mosolyod átragyog kövön, ráncon, csorbán,

egyre vés, míg elkopik minden arcvonás,
sírba lök kavicsként – a végső felvonás.

Így látlak és mindig: szűzi fátylad alól
- szerelmes kéz lebbenti fel, kíváncsi láz –
kerek, égő szemből a tiszta vágy dalol,
ismeretlen, boldog, álmokfestette nász.

Váróteremben

Maradj velem a betegszobában,
ha a legmélyebb hörgés felszakad,
a pokróc alól lecsüngő lábam
aggódó féltéssel betakard...
És hevítsed a kihűlő kezet,
a búcsú ideje érkezett.
Borulj fölém, bársonyos baldachin,
mintha ágyam lenne most a bölcsőm,
szerelmed rám csipkehálót öltösn,
tejszagú csecsszopó fölé – akin
osztozik az álom, sors – rút legyek...
Valahol szólnak?... Igen. Már megyek.
Várnak... Maradj még! – gyűl a sok beteg –
mellettem állva féltőn, ápolón.
Mennyi van hátra? Órák, vagy hetek?
Kivándorlók várnak így a mólón,
naptalan napon a szürke ég alatt
a ködben elbolyongó hajóra...
Hogy mikor, bizonytalan az óra.
Szól a kétség: hátha elhaladt?
Mennem kell. Az ajtó felé tolnak.
Maradj! Töltsd be az iszonyatos úrt!
Érzem, a hajón megszólalt a kürt.

Mások szemén látom – haldokolnak.
Maradj! Most minden gond reád hárul,
dédelgesd még, simogasd kezem,
de csak addig, míg meg nem érkezem,
mert a nagy fehér szoba kitárul,
és kiszól a nővér, és csendre int:
Következőt! Ki jön most szám szerint?
És csöndet! Odabenn épp operál...
egy szemüveges, őszhajú halál...

Szent Iván-nap delelőjén

Megbotlott a Nap az égen,
elcsúszott, mint lúd a jégen,
csúszott, csúszik égen végig,
idők vak decemberéig.
Ledobta a lángpalástot
– fehér izzásig parázslott –
narancs-fátyolba öltözött,
s bolyong a jéghegyek között.

Hasonlat (olyan egyszerű) :
mint kisírt Küklopsz – egyszemű.
Borongó szeme vérekes,
a jégmezőkön mit keres:
két jégvirágos ablakot,
vagy könnycseppet, mi megfagyott?

(mert összeomlott, itthaglott)

Hogyan szeresselek?

Hajnalt hívogató éjszakából
hunyorgó csillag tollát tépdeselem...

Köddé vált kedvesem,
miért vagy tőlem távol?

Elmém hiányol. Nem vagy itt.
Szívdobogásom visszhangozza
elhalkuló lépteid.

Olajam kevéske, maradék,
végső lobbanásra marad még?
„Csonttá fagyottan jönnek a telek!”

Kérem halkán, nem bántó éllel,
ahogy az ősz magvakat érlel:

Hogyan szeresselek?

Üzend meg a széllel!

Tapintom a földet, érzem,
ott messze valami bánt.

Folyvást menekülsz, már-már leránt,
(lázhajú, álomalji rémek
mind, titkos, settenkedő kémek
lépten-nyomon elődbe lépnek
- szorítson egyre a pánt!)

Láss, ha fekszel, ajkaid felett
egy vérvörös tulipánt...

Csók

Pici álmok, hajnalvágyak legelésznek,
harmat-mosdatta ezernyi pillefelhő
fengomolygó rétéjén az időtlen égnek.
Egybefoly – és viharra érik, ha felnő.

Két felhőtorony, energiákkal terhes,
uralja az eget – bőszen egymásnak ront,
mint két hadihajó, lángoló két kedves.
S villámokkal szabdalt a vaksi horizont.

A szomj oly mély, oly vak, úgy tüzel epesztőn,
mérhetetlen kínzón... Szelid, mégis oly vad.
Csók az ajkak között – ívfény a hegesztőn,
összeforr a vas. A lélek egybeolvad,
s fennkölt kábulatban az égen átoson.

Trónol a vágy ! Már csak egy – felhővánkoston.

(...)

Mint berakott, gyűrött szoknya
fonnyad a rózsaszín mályva.
Egy semmiség mardos belül,
szívem gyökeréig vájva,
szótlan elmúlásnál jobban,
kimondhatatlanul fáj ma.

Nem hozzám – tőlem menekülsz.
Ez több, mint vesztegzár – blokád!
Rostálgatom, de nem értem,
mindmáig nem tudom okát.
Ez tűzvész! Gomolygó füstöt,
kormos parázspernyét okád.

Terelget feléd sóhajom.
Hiába hajtom, nem ér el.
Zarándok bánat botladoz,
s néma szád elé letérdel...

Vagy macska George Sand
játszadox
egy Chopin nevű egerrel?

Szüret

Nem kell mise, se templom, püspök, vagy apát,
lila üvegablak az áhítat végett.
Venyigék közt – itt – érzem az Istenséget,
imádkozom azzal, hogy húzom a kapát.

Szent szem a bogyo, szűz még, hamva a pecsét,
s ti, napozó nimfák, ősfénnyel hevültök –
rejtekből kandikáló, dús, szemérmes fürtök,
őriztétek nők mellének báját s kecsét.

Bíbor levél tövében szunnyad a jövő.
A jelen – az égő Nap. Csókjával győztesen
bort érlel s dalt, mely egekbe feltörő.

Mosolygó fürtök! Tartsatok ki szüretig!
Meggékél addigra tán durcás kedvesem,
Míg karjai közt a mű meg nem születik.

Chopin: Nocturne Op. 9/1

Mondd el nekem, te édes, ha érted,
 mért oly röpké rövid a nyár?
A drága illat – estet andalító – fojtogat már,
 míg hozzám eljut, oly fanyar.
Mondd, mért köszöntik „istenveleddel”
 az ismeretlen ifjú érkezőt?
Miért egy napra csak festi
 pipaccsal pirosra a tengernyi mezőt?
Virágok szívét kerestem,
 de a kehely mélyén csúf bogár lapul.
Alig tör fel a Nap a diadalmas égre,
 számomra már bealkonyul.

Bimbót pingál a piktor, szeszélyesen bős.
Holnap mindent barnára szánt az ősz!
 Minden hiába!
 Minden hiába!
S hajnalig vallatom a húrt.
Csak álmodtam a kéket – az Azúr!
Súgd meg nekem, te édes, ha érted,
 miért oly röpkén rövid a nyár?
A látomás lidérce, mely bolyongni késztet,
 csak pókok szötte nyál?

Mért oly száraz szemem, oly árva, kitágult?
Éj balkonján merengő magányos, szerelmes Hold?
Lázás mécsláng, mit a szélroham kiolt.
A boldogság egy felhőrezen át
szivárványt lebegtet felém,
ki boldog sose voltam életem felén.
Futnék, szállnék feléje, tán valamit hozott?
S magához ölel tüskéivel a bozót.
Ma piktor bimbót pingál, bánatosan bőszt.
Holnap mindent barnára szánt az ősz.
Minden hiába!
Minden hiába!
Mazurkák, kották, búcsúhangok!
A Kaszás jeges csontcsizmája
mögöttem cammog.
Miért kopogtat, zörget
az üresen árva ablakon?
Öröm postása levelével,
ha én itt már nem lakom.
Menni kell. Nemakarva, fájón és korán.
Gyönggyé érett könnyeim peregnek,
s futnak végig táncolva a zongorán...

Árny anyóka balladája

Nyár a Nappal más tájakon
lubickol és heverész.
Hívatlan ősz újra itt van,
s kitartóan cseperész.
(Részeg hárs illatából – itt
csókba menekült a méz.)

Gyászos köpeny a tér, bánathoz való.
Helyettünk sír az ég – elment egy hajó.

Lucskos parton Árny anyóka
– nagy ernyő meg hosszú kabát –
meg-megáll a kőkoraltnál,
nehogy elsírja magát.
„Kéz a kézben... itt csókolt meg...”
Suttogná el halk jaját.
Suttogná, de nincs kinek.
Nem cikáznak sétahajók,
mint játékos delfinek.

Hársak alatt bolyong az árny,
ernyődróról könnye hull,

a híd előtt meg kell állni,
mert a szíve elszorul...
Cipőcskéjét esőcseppek
kísérgetik konokul.
Pocsék idő. Ki kedvére való?
„Innen – ki látta – indult el hajó...”

Vár, vár... „Talán... Hátha...” s a múlt
látcsövébe belenéz.
„Miért hagyta? Visszajön-e...”
Reménynek ez csenevész.
A hajó elment – ércterhével
tengerekbe belevész.

Parti hársak ágairól
kitartóan cseperész...
(Árnyak inyén a csókokból
megmaradt egy pici méz...)

Naplemente után

A várdomb mögé a Nap lement,
s kigyúlt a mesés Parlament.
Hársfák alatti fapadon
tűnődöm minden szavadon.
Villognak a kerékpárok...
Csak ülök, és reád várok.
Ülök, várok... De hiába.
Eltűntél Árkádiába?

Az autók zaja untató,
felhördül egy-egy vontató,
színültig telt az uszálya,
bánatom sem fér fel rája.
Kéz a kézben pár andalog
- bennem megfojtott dallamok -
nyakig „vasban” - bár szabadon
várlak itt lenn a fapadon.
Szerelem roppant hatalom
- tűnődöm minden szavadon.

Elbukott már hegyek mélyén,
de ott fenn, felhők szegélyén,
trónol még az arany naplemente

(komor búcsúja tán örök?
érted, mit ír? „visszajövök!”)

s letekint a Parlamentre.
Haló alkony mámorában,
mint rubint bor poharában
üveg ragyog, ragyog... Végül
mint kifolyt vér, elsötétül.

Hársfák alatt egy fapadon
csodálkozom még magamon,
hogy várlak, de mindhiába:
eltűntél Árkádiába!
Itt, a kupolával szembe,
semmi sem jut az eszembe,
csak te.

Oly boldogan...

...könyöklőn – üdvözült lelkek
fenn az égi portán,
nagyszemű meggyek mosolya
ünnepi habfehér tortán.
Ne tétovázz! Gyere.
Ússzunk át az aortán!
Át a lüktető vér-Niagarán,
életünk őszülő nyarán,
mámorba szédülő arám,
ki eleve számomra teremtve
pezsdülő vért küldtél az erembe,
gyere – együtt hulljunk alá
az Édennél pompásabb verembe.
Mi ketten – hol te vagy, nemcsak én –
egyedül e sivár földtekén
(csontjaink mozgó fekhelyén).
Az erdő illatok bárja!
A rét, a kert lépteid várja,
és elönt a virágok árja.
Nem bömböl itt lejárt lemez,
csönd zenéje nem lehet ez.

Csókpatakban csók csörgedez.
Nem az ékszer! Nem a kelme!
Drágakő itt egy: az elme,
Szívországban – szív szerelme.

Egy pillanat csak... Veled... Vagy velem?
Nem pillanat. Ez őstörténelem!

Fohász

Beteg légy ősszel...

Nem cifrázom:
közülünk rég elhullott
már a bátra.

Jön a fagy! Érted szól
fohászom,
örök tanítónkhoz
- odaátra:

„Szunnyadni – a köd
erre lebben,
eltűnni féltő
lágy öledben,
ne úzz el magadtól,
ne zárkózz magadba!
Alvó kisedként
melledre tapadva,
álomban eljutni
ama végső gátra,
hol a tudás:
a mindenség sátra.

Könyörgöm,
Legfőbb Bölcs Mahatma,
ültess minket majd ott
– egy padba!”

Nem búcsúzom

Élj bárhol, távol – itt vagy. Bennem és velem
oldott só, mész a csontjaimban – őselem.
Zsebemben a kesztyűd sugárzón meleg.
Ki folyvást búcsúzna – halállal kéjeleg.
Ha gondolatom, néha, virágba szökken
észbontó szirmú, vagy metsz, akár a röntgen,
ott teremsz, összeforunk, testben és észben,
így olvad egybe virág és méh a mézben.
Mért búcsúznék? Örökmécs a vágy, és éber.
Mikrofonállal pólyáz egybe az Éter.
Mi egymásnak vagyunk végső menedéke,
itt a földön neved: te – Mennyei Béke!

Holbay László eddig megjelent művei

- *Reggeli Londonban*
Üzenet a föld alól
(két kisregény, 1996)
- *Elhallgatott énekek*
(versek, 1997)
- *Rendkívüli világnap*
(elbeszélések, 1998)

Tartalom

Mottó /5

Viráglényed, ha felajzott /7
Egy angyalokat ábrázoló karácsonyi képeslapra /8
Ne tiltakozz /11
Sakkozz a táblán /12
Gondolataimban fészket rakott /13
Előtted senki se /14
Rohannék hozzád /16
Ajánló sorok Shakespeare szonettjei elé /17
Becézgető helyett /19
Simogató /20
Úgy tartozik egybe testünk /22
Orvosom vagy /23
Részlet a Megőszült éjszakák c. regényből /25
Kanóc /26
Levél karácsonyra /28
Diana /29
Kétség /30
Ötven év múltán /33
Váróteremben /34
Szent Iván-nap delelőjén /37
Hogyan szeresselek /38
Csók /41
Mint berakott gyűrött szoknya /42
Szüret /43
Chopin: Nocturne Op. 9/1 /44
Árny anyóka balladája /47
Naplemente után /50
Oly boldogan... /53
Fohász /57
Nem búcsúzom /59

Holbay László eddig megjelent művei /60
Tartalom